

[Knud Nielsen.]

ser og gevinster vil kunne løbe op i adskillige hundrede millioner kroner om året.

Knud Bro: Loven om ungdommens uddannelsesfond kom til verden i juni 1952. Det var daværende undervisningsminister Flemming Hvidberg, der fremlagde den. Det fadderskab har vi altid været tilfreds med, men jeg skal ikke lægge skjul på, at det ikke altid har været noget nemt barn. Vi har arbejdet for denne ungdommens uddannelsesfond fra begyndelsen i erkendelsen af, at et land, hvis eneste naturlige rigdom er vores egen dygtighed, må også satse på den. Der er nogle, som mener, at i tidens kapløb bør man måske ikke vurdere velstandsstigning så forfærdelig højt, men jeg tror ikke, der er nogen, der i ramme alvor tør hævde, at det ville være rimeligt, hvis man valgte en politik, hvor Danmark sakkede agterud for andre lande i kapløbet, således at vi kom til at leve relativt dårligere end de lande, vi normalt sammenligner os med.

Udover dette vil jeg også gerne fremhæve den menneskelige udfoldelse, der ligger i muligheden for at udnytte sine evner. I øvrigt tror jeg personlig, at den undersøgelse, man lavede i USA i forbindelse med en folkeafstemning, er rigtig. Den viste, at de penge, som borgerne og samfundet investerer i uddannelse, er de penge, som forrenter sig bedst af samtlige amerikanske investeringer. Vi kan derfor også tilslutte os von Eybenudvalgets flertals målsætning: 1) ingen skal af økonomiske grunde forhindres i at få den uddannelse, som den pågældende unge har lyst og evner til, og 2) det skal blive muligt at begrænse nødvendigheden af erhvervsarbejde under uddannelsen til et sådant omfang, at det ikke virker hæmmende på studieaktiviteten i uddannelsesperioden.

Har vi så løst denne målsætning med det lovforslag, vi nu kommer med? Kan vi være tilfredse, kan vi sige: nu har vi klaret det problem? Nej, det kan vi ikke. Det, vi kommer med, er en overgangsløsning, og det står os lige så klart, som det står andre klart.

Vi er glade for, at de uddannelsessøgende kom herind til os i onsdags. Jeg tror, det er vigtigt, at vi også hører, hvad de har at sige, men på den anden side har vi også somme tider en fornemmelse af, at de mener, at vi

herinde har tilsluttet os Paul Valerys betragtning om politik, når han siger, at politik er kunsten at hindre mennesker i at blande sig i, hvad der angår dem. Sådan er det jo ikke. Men vi er nødt til at tage hensyn til det fortærskede begreb, som hedder prioritering. Jeg ser i Studenterbladet, at hr. Kampmann siger, at nu må vi holde op med at snakke om finansielle situationer og økonomiske rammer, men det er nu alligevel nødvendigt for os at tage det med ind i diskussionen, for i hvert tilfælde når man er regering, så handler politik om fakta og ikke om forhåbninger.

Jeg tror i øvrigt, og det vil jeg gerne understrege, at det gælder os alle sammen herinde, at de områder, vi særlig arbejder med — og det gør vi jo bl. a., fordi de har en særlig stor del af vores hjerte — vil vi gerne prioritere så højt som muligt. Må jeg have lov til i parentes til den diskussion, der har været ført, at sige, at det ved jeg også i meget høj grad gælder undervisningsministeren.

Men vi er nu engang nødt til at tage hensyn til principperne og til prioriteringen. Vi er nødt til at stille os selv det spørgsmål: hvor går grænsen, hvor den unge landmand også har ret til at sige: ja men jeg må også have stillet en gård til rådighed for mig selv. Vi er også nødt til at spørge os selv, når vi ser på de mangler, der er i samfundet: hvor skal vi først gribe ind og løse opgaven? Det er jo ikke sådan, at dette er noget, som alene kan løses. Vi ved, at der er mennesker, der venter på at blive indlagt på hospitalerne, fordi der er for få hospitaler her i landet. Vi ved, der er evnesvage, der venter på at få eget værelse, fordi situationen er håbløs, og vi ved, der er børn og unge på disse institutioner, som ganske enkelt venter på at komme på toilettet, fordi der er 20-30 om hvert af dem. Det er en forståelse af en sammenhæng i samfundet, som i hvert tilfælde den højere uddannelse burde give adgang til. Vi kan ikke skrive en blankocheck. Vi kan løse problemerne, men kun i sammenhæng med de andre problemer.

Jeg vil som sagt gerne understrege — det er det, mit indlæg skal handle om — at disse problemer skal løses, og derfor må vi arbejde på at løse dem så godt, som det overhovedet er os muligt. Men det kræver uægtelig en gensidighed i forståelsen. Jeg synes faktisk,